

SENTÈNCIA DE 23 DE SETEMBRE DE 2004

Competència dels organismes jurisdiccionals andorrans per a conèixer de les demandes de divorci- Inadmissió de la demanda: les causes d'inadmissió es poden convertir en causes de desestimació de la demanda

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En les actuacions núm. B-0441-5/03, en demanda de dissolució de matrimoni per causa de divorci, instades per la Sra. Júlia G.L. contra el Sr. Manel R.C., en data 26 de març passat, l'Hble. Batlle, actuant en Tribunal Unipersonal, va dictar una Sentència en què va declarar inadmissible la demanda per incompetència de la jurisdicció andorrana per conèixer d'ella, sense imposició de costes.

II.- Disconforme l'actora amb la resolució anterior, va interposar contra ella aquest recurs d'apel·lació el qual ha estat tramitat en aquesta Sala d'acord amb les disposicions legals.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ.

FONAMENTS DE DRET

I.- En data 20 de març de 2003, la Sra. Júlia G.L. va sol·licitar a la Batllia la citació a judici del seu espòs, el Sr. Manel R.C., per instar contra ell un procediment abreuïat de divorci tot manifestant que el seu marit es trobava *"en parador desconegut el qual haurà d'ésser citat per Edictes"*.

II.- El Nunci de la Batllia va efectuar investigacions i va constatar:

a) que l'interessat constava de baixa a la CASS des del mes d'abril de 1996, i que la CASS li havia facilitat la seva adreça a TARRAGONA, C. Número 34 (casalot), 13 Edèn SOL, MIAMO PLATJA.

b) que la mare de l'interessat, la Sra. Josefina C., li havia manifestat *"que el seu fill, tot i estar censat al Comú... ja fa prop de 6 anys que va marxar del país, cap a Espanya, sense conèixer el seu actual domicili"*.

Feta la citació per Edictes, la Sra. Júlia G.L. va formular la demanda amb l'absència del demandat, i en ella adduïa:

a) que havia contret matrimoni amb el demandat el 24 de març de 1990 i provava que l'havien contret a la Parròquia de Sant Julià de Lòria.

b) que feia més de 8 anys que havia cessat la convivència matrimonial i que la separació s'havia mantingut efectiva i ininterrompuda fins ara.

Invocava com a causa de divorci la de l'art. 43, 3, 1 de la Llei qualificada del matrimoni de 1995 (*"cessament efectiu de la convivència durant almenys 3 anys ininterromputs"*), i justificava la competència dels Tribunals andorrans amb l'art. 49, 4 de la Llei esmentada segons el qual la jurisdicció del Principat és competent en les causes matrimonials *"de separació i divorci dels cònjuges andorrans o residents, casats a Andorra, amb anterioritat a aquesta Llei"*.

En el procés van declarar com a testimonis les Sres. P. i S. les quals digueren que eren amigues de la Sra. Júlia G.L., que no coneixien el seu marit i que sabien que feia més de 8 anys que vivien separats de forma efectiva i ininterrompuda.

III.- El 26 de març passat l'Hble. Batlle va dictar la Sentència ara apel·lada en la qual va declarar inadmissible la demanda per la incompetència dels tribunals andorrans per a conèixer de la demanda de divorci esmentada en no ser el demandat resident al Principat.

IV.- La recurrent argumenta contra aquesta decisió que no es procedent declarar *"inadmissible"* una demanda en el moment de dictar Sentència, sinó que s'hauria d'haver declarat ja des del principi; a la qual cosa cal respondre que la jurisdicció andorrana no pot assolir una competència si no li atorga la Llei pel fet que al principi no s'hagués declarat incompetent, perquè és evident que la jurisdicció andorrana no pot atribuir-se una competència que la llei no li confereix, i per això és ben sabut que les causes d'inadmissió que no han estat apreciades al seu

moment, es converteixen en causes de desestimació en dictar-se la Sentència definitiva, que és el que aquí ha succeït.

Escau per consegüent rebutjar aquesta primera al·legació de la recurrent.

V.- L'apartat 4 de l'art. 49 de la Llei qualificada del matrimoni -ja esmentat- atorga la competència jurisdiccional als Tribunals del Principat en les causes de divorci si **els cònjuges** estrangers casats a Andorra abans de 1995 són **residents** al Principat; no un d'ells, com pretén la recurrent, sinó ambdós.

Demostrat en el cas que el Sr. Manel R.C. no és resident al Principat des de fa **prop de 6 anys** ja que va marxar del país cap a Espanya on té la residència i el domicili (a Tarragona, C. Número 34 (casalot), 13 Edèn Sol, Miami Platja), és palesa la manca de competència jurisdiccional dels Tribunals del Principat per conèixer de la demanda de divorci plantejada, raó per la qual escau confirmar la Sentència apel·lada; sense que pugui adduir-se amb eficàcia que *"en cas de dubte s'ha d'interpretar que la persona que viu fa dinou anys a un país ha de poder obtenir en dit país la solució judicial al seu problema, resolent a favor de la competència del país de residència"*; argumentació que no té en compte que no hi ha cap dubte del que disposa la Llei en l'apartat 4 de l'art. 49 (com resta manifestat), i que la residència d'un cònjuge, per perllongada que sigui, no es suficient en ser el matrimoni cosa dels dos, i així ho té en compte la Llei en determinar la competència o la incompetència jurisdiccional dels Tribunals del País.

Atès l'anterior, cal confirmar la Sentència apel·lada, sense costes atesa la naturalesa del procediment i en no apreciar-se temeritat

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs d'apel·lació; CONFIRMAR la sentència apel·lada; i no fer declaració especial de les costes del recurs.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-